

aliquid illi contrarium agere. Nec etiam fuit illa obligatio ex peculiari præcepto positivo divino, quia de illo non constat. Ad hoc vero dici potest, præceptum ipsum charitatis infusæ ex natura rei obligare pro instanti viæ: et Angelos obligasse in secundo instanti et pro illo, quia illud erat ultimum viæ, et unicum plenæ deliberationis angelicæ, cum qua debuerunt Deum amare in via, ut ad patriam possent pervenire. Unde probabilissimum est, habuisse Angelos omnes hanc obligationem pro illo secundo instanti.

18. *Progreditur impugnatio.*—*Ad exemplum in fine num. 14.*—Verumtamen illa posita, impugnatur directe illa responsio, quia illud præceptum obligabat quidem ad habendum actum supernaturalis dilectionis Dei ex fide, et cum fiducia supernaturali obtinendi supernaturalem beatitudinem, non tamen obligabat ad hunc actum, ut ad circumstantiam dilectionis naturalis, sed per se, ut erat quidam actus debitus Deo, et necessarius ad salutem; ergo inde inferri non potest, actum illum dilectionis beatitudinis naturalis fuisse malum commissive, etiamsi habuerit concomitans omissionis peccatum. Et ideo non est simile exemplum orationis adductum: quia attentio ex natura rei est intrinseca circumstantia orationis; imo per se non est præcepta, sed tantum ex suppositione, quod quis orare debeat, aut velit; et ideo qui sine attentione orat, peccat committendo, quia orat modo indebito contra ipsum orationis præceptum. At vero relatio amoris naturalis beatitudinis in supernaturalem, non est ex natura rei circumstantia necessaria ad bonitatem naturalis dilectionis, nec in eo casu erat necessaria talis relatio ex vi præcepti, de tali dilectione naturali, sed aliunde oriebatur ex præcepto generali charitatis Dei: quod respectu actus naturalis erat illi extrinsecum, et quasi accidentaliter, et continenter conjunctum pro eodem instanti: ergo ommissio talis præcepti non est circumstantia alterius actus naturalis, neque illum reddit moraliter malum. Et declaratur, nam si Angelus in illo instanti non haberet actum naturalis dilectionis suæ beatitudinis, amando Deum ex charitate, suæ obligationi satisfaceret, nihilque peccaret, etiamsi dilectionem sui naturalem actu non referret in Deum, quia illam actu non exerceret: ergo signum est, illam obligationem supernaturalis amoris non fuisse de illo, ut de circumstantia amoris naturalis, sed per se, ut de quodam actu bono. Ergo quamvis in omissione illius peccetur, inde non sequitur,

amorem naturalem tunc exercitum, et ex objecto, et aliis circumstantiis bonum, inde fieri malum. Et confirmatur tandem, quia qui omittit amorem Dei eo tempore pro quo tenebatur illum exercere, non propterea peccat in omni actu, quem pro illo tempore exercet, per se loquendo, et ex vi talis concomitantiae solius, ut ex 1, 2, suppono; ergo ita erit in præsentia.

19. *Respondent ulterius adversarii.*—*Impugnatur primo.*—Responderi potest illam delectationem naturalis beatitudinis fuisse causam omittendi dilectionem supernaturalem, et ex hac parte fuisse peccaminosam commissive. Hoc declarat Ferrara, quia Angelus ex sui amore naturali applicuit intellectum, ut suum decorem intensius consideraret, ex quaintensa consideratione orta est etiam intensio in proprio amore naturali, et ex hac secuta est inconsideratio beatitudinis supernaturalis, et consequenter ommissio relationis, et ordinationis sui ad beatitudinem supernaturalem. Sed licet hoc totum concedatur, semper concluditur, in toto illo negotio solam omissionis malitiam inventam fuisse: nam actus, qui de se non est malus, licet ut causa omissionis malæ denominetur peccatum, et quasi materialiter dici possit commissio; nihilominus formaliter, et in ratione peccati, tantum est peccatum omissionis, quia in toto illo negotio unica tantum est malitia omissionis. Item licet in illo actu, ut causa omissionis reperiretur distincta malitia, nunquam illa esse posset malitia superbiæ, quia malitia, quæ inest actui solum, ut est causa alicujus eventus, non transcendit speciem malitiæ in ipso effectu inventæ, sive malitia cause sit distincta, sive non: sed illa dilectio naturalis beatitudinis non fuit causa superbiæ, sed alterius peccati; ergo ex illa causalitate non potuit malitiam superbiæ contrahere.

20. Adde denique, non posse dici, illam dilectionem fuisse causam talis omissionis, quia quando cum uno actu simul potest esse alius, quamvis unus fiat, et alter omittatur, non potest ille actus dici causa hujus omissionis: quia nec per illum est volita directe (ut supponitur), nec indirecte, aut virtute, quia talis actus non est impossibilis alteri, ut etiam supponitur. Sed in præsentia consideratio, et dilectio beatitudinis naturalis, per non excludit considerationem supernaturalis beatitudinis, et ordinationem ad illam: nam in primo instanti hæc omnia simul Angelus habuit, et boni Angeli etiam in secundo instanti utrum-

que actum habuerunt; ergo dilectio naturalis beatitudinis in malis non fuit causa oblivionis (ut sic dicam) supernaturalis beatitudinis, nec omissionis ordinis ad ipsam. Nec illud, quod de intentione actus addit Ferrara, verisimilitudinem habet, quia longe verisimilius est Angelos omnes in primo instanti dilexisse summo conatu unicuique possibili seipsos, suamque beatitudinem naturalem: ac subinde non potuisse in secundo instanti illam dilectionem, vel considerationem magis intendere. Nec illa intensio, etiamsi daretur, talis fuisset, quæ considerationem supernaturalem, vel dilectionem charitatis impediret, quia sunt diversi ordinis, ut supra, in libro quarto, dictum est. Unde simpliciter non videtur verisimile, Luciferum in secundo instanti mentem a consideratione rerum supernaturalium omnino avertisse, ut in superioribus capitibus tactum est, et in sequentibus etiam dicetur.

21. *Ultima evasio adversariorum.*—*Impugnatur primo.*—Ultima vero evasio est, Luciferum excessisse in dilectione suæ naturalis beatitudinis in modo diligendi, quia illam amavit super omnia: et per talem amorem virtualiter contempsit beatitudinem supernaturalem, et ideo non solum peccasse omittendo relationem ad supernaturalem beatitudinem, sed etiam inordinate diligendo naturalem beatitudinem ultra mensuram, et ultra propriam dignitatem, et excellentiam ejus; atque ita in illam dilectionem peccatum commissionis, ac superbiæ inventum esse. Sed hoc eisdem fere modis jam tactis impugnari efficaciter potest. Nam imprimis etiamsi totum illud concedatur, non apparet in Lucifero illa propria superbia, quæ illi in Scriptura tribuitur per appetitum excellentiæ nondum obtentæ, et obtinendæ. Nam perfectionem, et beatitudinem naturalem jam habebat Lucifer, et nihilominus dixit in corde suo: *In cælum conscendam, exaltabo solium meum, sedebo, similis ero,* etc. Quæ omnia verba sunt appetentis excellentiam nondum habitam: non ergo fuit ejus superbia de sola beatitudine naturali, quam jam habebat. Confirmatur ex Hieronymo Ezech. 20: *Perdidisti (ait) sapientiam in decore tuo, ut dum plus vis esse, quam conditus es, et magis sapere, quam a Deo acceperas, etiam in perdes, quod habebas.* Idem tradit multis verbis Anselmus, libr. de Casu diab., capite 4. Nam ad explicandum, quomodo peccaverit Angelus, interrogat: Quæro quid voluit? et respondet non peccasse volendo, quia habebat. *Debebat enim (ait) vere velle, quod a Deo acceperat, nec*

hoc volendo peccavit. Unde concludit: *Voluit ergo aliquid quod non habebat, nec tunc velle debebat.* Et adducit exemplum de Eva, quæ quidem non peccavit male amando quæ habebat, sed concupiscendo quæ non habebat. Postea vero subdit: *Peccavit volendo aliquid commodum, quod non habebat, nec tunc velle debuit, quod tamen ad augmentum beatitudinis illi esse poterat.* Ubi aperte docet, objectum illius superbiæ fuisse aliquid bonum distinctum a beatitudine naturali, quam jam acceperat, et peccatum illud in actu desiderii, seu concupiscentiæ, non in actu complacentiæ de bono jam habito propositum fuisse. Quod etiam expresse tradit Gregorius, lib. 13. Moral., cap. 4, alias 7, et Hieronymus, vel potius Beda, Job 40, circa illa verba; *An extrahere poteris Leviathan,* et Isidorus, lib. 1, de Sum. Bon., capit. 15.

22. *Impugnatur secundo.*—*Quo pacto amor sui in Angelo dici possit super omnia.*—Deinde contra evasionem illam applicari possunt facile aliquæ ex rationibus factis. Nam si Lucifer amavit suam beatitudinem naturalem super omnia, hoc intelligi potest, vel formaliter, ac expresse ponendo in objecto illam comparisonem, vel virtualiter in modo diligendi. Primum dici non potest, quia talis modus diligendi se plusquam Deum, et beatitudinem naturalem plusquam supernaturalem per expressam comparisonem, adeo est inordinatus, et contrarius naturali rationi, ut non videatur possibilis, nisi vel in persona omnino ignorante Deum, et supernaturalem beatitudinem, vel in voluntate jam valde depravata, qualis nunc est voluntas dæmonis. Ergo incredibile est Luciferum sapientissimum, et rectissime antea institutum, a tali amore initium iniquitatis suæ accepisse. Amor autem creaturæ, qui saltem implicite super omnia imputatur, duplici tantum signo dignoscitur. Unum est, si propter amorem creaturæ divina præcepta gravia non serventur: aliud est, si creatura sub aliqua ratione propria Dei ametur, colatur, aut aestimetur. Nam ex sola intensione talis amor non fit super omnia, ut sæpe dixi, et ex materia de Charitate, et de Pœnitentia est manifestum; nec aliud signum talis amoris hactenus excogitatum est, nec, ut arbitror, inveniri potest. In præsentia autem amor sui in Lucifero non potest reputari super omnia posteriori modo: quia non amavit suam naturalem beatitudinem sub aliqua falsa apprehensione fictæ excellentiæ, excedentis capacitatem naturæ, aut mensuram suæ perfectionis, ut sæpe dic-

tum est, ac probatum, quia talis modus amandi non poterat esse sine magna mentis cæcitate, quæ peccatum primum non antecessit; ergo solum dici potest amor ille super omnia, quatenus est causa alterius ordinati affectus, qui habuerit pro objecto bonum aliud præter beatitudinem naturalem, fueritque propria superbia, non tantum per arrogantiam sui, inordinatam complacentiam, sed maxime per concupiscentiam alterius improporionate excellentiæ, et tunc in hoc affectu erit primum peccatum Angeli: nam prior amor complacentiæ sui solum denominative participat malitiam peccati, cujus est aliquo modo causa, ut in superioribus declaravi.

23. *Objectio pro prima sententia.* — Contra resolutionem vero positam, et pro priori sententia objici possunt nonnulla testimonia Augustini; in quibus aperte dicit, Angelum peccasse, eo quod ad se conversus, sua naturali perfectione delectatus, et quasi inebriatus Deum contempsit, et ad ejus laudem conversus non est. Ita loquitur, lib. 4, Genes. ad litt., cap. 24 et 32, et lib. 11, c. 13 et 23, et lib. 11, c. 13: *Sua, inquit, privata potestate elatus, libro autem 12, cap. 1, ait, sua potestate delectati.* Unde, lib. 14, cap. 13, generatim dicit, tunc aliquem inchoare superbiam, cum sibi nimis placet. Unde Ambrosius, dicta Epistol. 33, de Diabolo, ait, cecidisse, *quoniam sua potestate, et dignitate, quam a Deo acceperat, sibi placuit.*

24. *Responsio pro nostra sententia.* — Respondemus Patres, in his locis et similibus, non excludere a peccato Luciferi appetitum ulterioris excellentiæ, quam aliis locis solum dicunt Luciferum peccasse ex contemplatione, et amore suæ pulchritudinis, quod verissimum est; et indicatur in illis verbis Ezechielis: *Elevatum est cor tuum in decore tuo.* Nihilominus tamen elatio illa distinctus actus, et amor fuit ab inordinato affectu alterius excellentiæ. Nec oportet, ut in ipso amore et delectatione sui præcesserit inordinatio, quia illa delectatio sui non fuit per se causa subsequente superbiæ, sed fuit aliqualis occasio non data (ut sic dicam) sed accepta ab ipso Angelo male utente sua libertate, et bono affectu, occasionem superbiæ ex naturali perfectione sui, ejusque cognitione, et amore, sumendo. Ac proinde illa complacentia sui non est mala, nisi propter adjunctum superbiæ affectum. Unde Augustinus, lib. 3, de Liber. Arbit., capite ultimo, ait: *Qui placet sibi ad perverse imitandum Deum, ut potestate sua frui velit, tanto fit minor, quanto*

se cupit esse majorem. Et hanc dicit diaboli superbiam fuisse.

CAPUT XI.

UTRUM PRIMUM PECCATUM LUCIFERI FUERIT INORDINATUS APPETITUS SUPERNATURALIS BEATITUDINIS.

1. *Prima sententia affirmans.* — Theologi naturalem beatitudinem dixerunt credi posse objectum superbiæ angelicæ, idem sub disjunctione de supernaturali beatitudine senserunt. Ita D. Thomas supra et consentiunt fere expositores ejus, et Hervæus, Ægidius, Richardus, et Bassolis, capite præcedenti, allegati. Et Scotus non dissentit, nam peccatum Angeli declarat non solum per complacentiam in bono habito, sed etiam per appetitum beatitudinis non habitæ, quæ in Angelis non fuit, nisi supernaturalis. Discrepat vero, quatenus peccatum per talem concupiscentiam commissum, non putat fuisse superbiam, sed nescio quam luxuriam; in quo cum illo convenit Gabriel, contra quam partem jam satis dictum est. Præter hos vero doctores, hanc partem solam docent in 2, d. 5, Albertus, art. 3, Durandus, quæst. 1, num. 14, Argentina, dist. 6, quæst. 1, art. 1, et clarius in 4. Idem dicit probabile ibi Major, quæst. 2, quamvis absolute totam hanc rem, ut nobis ignotam relinquat. Idem sentiunt scholastici, qui dicunt Luciferum peccasse volendo consequi beatitudinem sine meritis: nam licet non addant fuisse supernaturalem beatitudinem, tamen id non fuisse peccatum, nisi respectu illius. Et ita loquitur Alensis, 2 part., q. 98, membr. 3 toto, Altisiodorensis, libr. 2, sum., tract. 2, cap. 2, Marsilius etiam in 2, quæst. 5, art. 2. concl. 6, illum modum loquendi imitatur: sed magis accedit ad opinionem tractatam capite præcedenti.

2. *Probatur hæc sententia.* — Probari solet hæc sententia ex Patribus: sed illos commodius inferius expendemus: nunc solum ratione suadetur hæc sententia, quia Angelus peccavit inordinate appetendo excellentiam in sua beatitudine naturali, ut a nobis dictum est: ergo in supernaturali. Consequentia est clara a sufficiente divisione. Major probatur ratione ex Scoto desumpta: quia Angelus peccavit in appetendo bonum delectabile, quia non potuit peccare appetendo honestum quia tale est, ut est per se notum, nec appetendo utile; quia utile non appetitur nisi propter aliud propter se amatum: ergo peccavit ap-

petendo delectabile: ergo primo peccavit appetendo summe delectabile, quod est beatitudo. Probatur hæc ultima consequentia: quia unaquæque potentia primo, ac per se appetit id, quod sibi est maxime delectabile intra latitudinem objecti sui, ut gustus summe delectabile gustui, et visus visui: ergo voluntas primo fertur in beatitudinem, quæ sibi maxime delectabilis est. Maxime vero confirmatur hæc ratio, quia non est facile aliam excellentiam cogitare, quam Angelus potuerit inordinatè appetere, præter supernaturalem beatitudinem: quia omnem aliam sibi possibilem jam habebat, et impossibilem appetere non poterat: quod si alia fingatur fuisse possibilis Angelo, præter supernaturalem beatitudinem, non tamen erit secundum potentiam Dei ordinatam, sed secundum absolutam. Verisimilius autem est, cogitasse magis Angelum de summa excellentia sibi possibili simpliciter, et proxime conjuncta naturæ suæ, quam de alia quacunque: hoc autem est sola supernaturalis beatitudo: ergo.

3. *Proponitur tota ratio difficultatis contra hæc opinionem.* — In hac vero sententia explicanda statim occurrit difficultas in præcedenti capite proposita, nimirum qualis excessus, vel inordinatio inveniri potuerit in appetitu beatitudinis supernaturalis, propter quam superbiæ malitiam Angelus contraxerit: habet enim eandem, vel majorem rationem difficultatis. Quia beatitudo supernaturalis est per se maxime amabilis; unde ejus appetitus, desiderium, vel intentio obtinendi illam sunt honestissima: imo cadunt aliquo modo sub præceptum, cum omnes viatores tam Angeli, quam homines ad illam beatitudinem aspirare teneantur: ergo ex parte objecti non potuit appetitus ejus esse superbia. Nec etiam ex circumstantiis, quia non ex parte finis, cum illa beatitudo non propter alium finem, sed propter seipsam appetatur, et eo ipso, quod propter se appetitur, propter Deum appetitur; quia ipse Deus est intrinsecum objectum illius beatitudinis, ac proinde in ipsamet beatitudo principaliter appetitur. Nec etiam ex parte modi: quia quoad modum intensionis illa beatitudo est maxime appetibilis toto conatu possibili: ex aliis vero circumstantiis non potest cogitari excessus, vel inordinatio quoad modum appetendi, qui possibilis fuerit Angelo sine errore, qui in eo præcesserit: et fuerit causa, vel occasio talis excessus, ut discurrendo per varios modos, qui excogitati sunt, patebit. Cum ergo hujusmodi error in Angelis admittendus non sit, difficile

videtur, hunc modum superbiæ circa tale objectum explicare: et ideo varii modi excogitati sunt, quos expendere oportebit.

4. *Quo pacto aliqui occurrant propositæ difficultati contra primam sententiam.* — *Explicatur ab Ægidio admittendo errorem in Angelis.* — Primus valde communis est, excessisse Luciferum volendo habere supernaturalem beatitudinem suis viribus naturalibus, sine auxilio gratiæ, vel meritis, totum hoc expresse, ac formaliter ex parte objecti appetendo. Ita tenet aperte Ægidius supra, quem in hoc Vasquez sequitur, tribuitque hanc opinionem D. Thomæ, Bonaventuræ, Alensi, et aliis antiquioribus, quia cum aliud, inquit, non explicent, ita sunt interpretandi, de quo postea dicam. Nunc res ipsa examinanda est. Diversa tamen via dicti duo auctores procedunt. Nam Ægidius ingenue fatetur Angelum errore in illam animi elationem devenisse; nimirum quia credidit Lucifer, vel existimare potuit se posse viribus naturalibus ad visionem DEI claram pervenire, et cum hac existimatione peccavit, illo modo appetendo supernaturalem beatitudinem, ponendo in objecto modum ipsam, tanquam sibi possibilem, et ad suam excellentiam pertinentem. Et pro hac sententia quantum ad illam partem de errore, qui in Angelo præcessit, allegant aliqui D. Thomam, 1 p., quæst. 64, art. 2, ad 3, quia dicit, nunc dæmonem in eodem superbo appetitu excellentiæ perseverare, quantum ad affectum, licet non quantum ad hoc, quod credat se posse obtinere. Idemque habet Bonaventura, in 2, d. 7, p. 1, art. 1, quæst. 2.

5. *Impugnatur hic modus Ægidii.* — Sed hæc sententia probanda non est. Primo, quia omnes theologi supponunt Luciferum non peccasse ex errore, ut supra visum est. Secundo, quia Lucifer in primo instanti credidit se posse obtinere beatitudinem excellentiorem, quam sit naturalis, et illam speravit per gratiam Dei: unde etiam consequenter credidit sine auxilio divinæ gratiæ, non posse illam obtinere: non potuit ergo in contrarium errorem postea incurere, nisi per infidelitatem et hæresim. Sed nullus est, qui hoc peccatum Angelo tribuat, et fortasse reperiri non potest, præsertim in primo Angelo. Ergo non est illi talis affingendus error. Tertio videtur error ille contra rationem naturalem, et in Angelo fuisse contra evidens experimentum, quod in se percipiebat. Nam ipse videbat et comprehendebat suas naturales vires, et consequenter experiebatur, se conari quantum naturaliter poterat ad co-